

Den pyttelilla minihäxan 3

Den pyttelilla minihäxan är en väldigt ensam liten varelse som lever i stadens parker och trappuppgångar...nu har hon precis lyckats smita in genom balkongdörren för att få lite värme...

Minihäxan tar några små steg bakåt och ångrar sig att hon gav sig till känna. Han verkar ju läskig på riktigt den här mannen.

Med all sin kraft kastar hon sig iväg, rusar in i ett annat rum, klättrar upp i en säng och gömmer sig under täcket. Fy sjutton vad ska hon ta sig till?

Hon hör hur den arga mannens röst blir len och mild, hans fotsteg ekar i hennes huvud...

-Hallååå...vart tog du vägen? Hoho...kom tillbaka...jag är inte farlig...jag vart bara lite rädd...snälla kom fram nu så jag vet att jag inte såg i syne...

Den pyttelilla minihäxan kikade försiktigt fram under täcket, såg hur han gick med små tassande steg och tittade sig omkring...han böjde sig ner under sängen, öppnade garderoberna, kollade i skorna. Hon kunde inte låta bli att fnissa, det här påminde henne om en lek som hon brukade leka med mössen i parken.

Hon ställde sig på sänggaveln med händerna i sidorna och benen brett isär, sen knuckte hon kaxigt med nacken och sa med sin stadigaste röst:

-Här är jag, och tänk inte ens tanken på att äta upp mig, jag är jättegiftig och du kommer dööööö då!

Innerst inne visste hon att det var en lögn men det gjorde inget just nu, det handlade om överlevnad och hon skulle säkert bli förlåten.

Hela mannens ansikte sken upp när han såg henne stå där. Han satte sig på sängen och böjde sig fram för att titta ordentligt.

-Jösses va liten du är...pytteliten...haha jag ska inte äta upp dig det lovar jag...men asså vem är du egentligen? Vill du ha nåt att äta? Ska vi kaka lite så kan vi snacka under tiden...

Han väntade inte på svar utan sträckte fram sin hand mot henne så hon kunde klättra upp däri, sen gick han ut i köket och satte henne på bordet.

Smörgåsar dukades fram och den lilla minihäxan satt nöjt och tuggade.

-Nåå berätta lite för mig, sa mannen i vänlig ton, vem är du och vart kommer du ifrån?

Det här var minihäxans bästa samtalsämne...hon pratade medans hon tuggade på sin macka, hon berättade om sitt ensamma liv, de många människorna som gick förbi henne varje dag utan att se henne, alla långa kalla mörka nätter, de soliga mornarna och besväret med hagelskurar. Ja hon berättade det mesta i en rasande fart och mannen satt där och nickade och hummade. Ibland såg hon att han nästan vart lite tårögd över hennes historia och då försökte hon snabbt berätta om något roligt istället som hänt henne.

Timmarna gick och den lilla minihäxan verkade aldrig sluta prata. Med yviga gester illustrerade hon sina ord och mannen ville bara höra mera.

När klockan var långt efter midnatt började de båda bli trötta, minihäxan gäspade och tittade sig omkring efter en telefonkatalog att sova på.

-Jag måste sova nu, sa hon. Vart kan jag lägga mig?

Mannen plockade fram en filt och vek ihop på soffan...lyfte upp henne och la en annan filt över henne. Innan han hade hunnit lägga på henne den ordentligt så hörde han hur hon började snarka.

Med ett leende och en massa tankar gjorde han sig iordning för natten, medans han borstade sina tänder kom han på att han hade ett gammalt dockhus på vinden, hans mor hade haft det när hon var liten, det fanns ju möbler och allting till det. Han skulle ta ner det i morgon och ge den pyttelilla minihäxan ett eget hus.

Tidigt på morgonen vaknade mannen av häxans snarkningar...han skrattade tyst för sig själv och kände sig som en nybliven pappa ungefär. Med ett raskt kliv kom han ur sängen, ivrig över att göra iordning dockhuset åt henne. Frukosten fick vänta lite, så han skyndade sig upp på vinden och plockade fram allt som fanns. Man kunde se hur det lyste i hans ögon, han var verkligen nyfiken på vad hon skulle säga.

Så när han kom ner i lägenheten igen så ställde han dockhuset inne i vardagsrummet, torkade av det och möblerade iordning, klippte sönder ett täcke så hon skulle ha i sängen. På något sätt så började han förstå varför flickor leker med dockhus, det var ju riktigt roligt, men han hade ju förstås en alldeles riktig person som skulle bo där.

När den lilla minihäxan vaknade så var dockhuset precis färdigt, eller häxhuset kanske man kan kalla det. Mannen log stolt och visade henne sitt nya hem.

-Här kan du bo, sa han och lyfte in henne. Det finns allt utom mat och vatten men det får du av mig ute i köket. Här är din säng...kolla det går faktiskt att tända lamporna också, och här har du en soffa som du kan sitta i, jag tänkte kolla om jag kan sy lite nya kläder åt dig, men det blir senare ikväll, jag måste åka till mitt jobb nu, jag har lagt fram lite mat på bordet åt dig och ett glas saft med sugrör, nu måste jag rusa, kommer hem senare, och du, var försiktig nu så du inte trillar och slår dig medans jag är borta...

Så slog dörren igen bakom mannen och den pyttelilla minihäxan var ensam i hans lägenhet. Nu var det dags för en upptäcksfärd.

Hon hoppade upp i soffan...ställde sig och skuttade upp och ner och fnissade förtjust. Det var riktigt skojigt, i alla fall ett litet tag. Sen gjorde hon kullerbyttor över golvet bort till gardinerna, de var helt perfekta att klättra i och när hon kom högst upp så gick hon balansgång på gardinstången.

Hela lägenheten var som en lekpark och oj va roligt hon hade när hon lyckades få på vattnet i köket, det var som ett vattenfall och hon sprang under strålen och skrattade högt.

Efter några timmar vart häxan trött på att leka, hon gick till det lilla huset som mannen så vänligt hade gett henne, hon satte sig i den där lilla soffan och dinglade med benen, viftade lite på tårna, tittade sig omkring, suckade högt och reste sig upp igen.

-Det händer ju inget här! Urs va tråkigt jag har...när kommer han hem igen den där människan...?

Hon vankade av och an i lägenheten, pillade lite på alla knappar hon såg och plötsligt så hade hon råkat sätta på Tv:n. Med skräckblandad förtjusning upptäckte hon en helt ny värld i den lilla fyrkanten. Hon släpade med sig en smörgås ut till vardagsrummet och satte sig för att titta en stund.

Kanske det var i den här hemliga världen som människor roade sig...?

Så satt hon där alldeles stilla, petade in smulor av mackan i munnen och stirrade på Hem till gården.

På fönsterbrädan satt en ensam skata och tittade oroligt in på den pyttelilla minihäxan.

Ojoj tänkte han...måtte hon inte bli förmänskligad...det skulle vara en katastrof...

Han knackade på fönstret med näbben, men den lilla häxan var helt inne i Tv:n och hörde ingenting.

När kvällen kom satt hon fortfarande kvar, halva mackan låg på golvet och saften var slut. Hon märkte att hon inte mådde riktigt bra...men hon visste inte vad det kunde bero på, med mycket möda reste hon sig upp när hon hörde ytterdörren öppnas. Lite vingligt tog hon sig fram och när hon kom ut i hallen så hann hon bara öppna munnen sen föll hon ihop i en tragisk liten hög på mattan. Mannen rusade fram och lyfte upp

henne i sina händer.

-Ojojjoj...vad händer...hur mår du...hörru...hallå...

Han petade försiktigt i sidan på henne, men hon rörde inte en min, hennes andetag var långsamma och hon väldigt blek ut där hon låg i hans handflata.

I ren panik tar mannen upp sin mobiltelefon och ringer 112.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lyckohäxan Enediél med Poeter.se id #19136 innehar upphovsrätten